

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2016 roku w sprawie z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. przeciwko R. F. o zapłatę 6.622,85 złotych Sąd Rejonowy w Płocku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.622,85 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 marca 2013 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1.467,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. (wyrok k. 136, uzasadnienie k. 142- 152)

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany zaskarżając go w całości i zarzucając:

I/ naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy to jest:

1/ niepoparte żadnymi innymi ustaleniami dowodowymi, niż błędne wyprowadzone domniemania faktyczne, ustalenie istnienia czynności prawnej zlecenia powodowi przez pozwanego naprawy pojazdu za wynagrodzeniem innym niż przelew wierzytelności wynikających z ubezpieczenia OC sprawcy wypadku, tj. naruszenie art 233 § 1 w zw. z art. 231 k.p.c.;

2/ naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., przez nieuzasadnioną odmowę wiarygodności zeznań świadków G. D. i Z. K. oraz strony - R. F. w zakresie treści zlecenia bezgotówkowej naprawy pojazdu i zakazu naprawy po powzięciu wiadomości o ustaleniu odszkodowania jako szkody całkowitej, opartą wyłącznie na rzekomej sprzeczności tych zeznań z błędnie uczynionymi przez sąd I instancji domniemaniami faktycznymi, a nie na sprzeczności tych zeznań z innym materiałem dowodowym;

3/naruszenie 6 k.c. przez przełożenie na pozwanego (rzekomego zleceniodawcę naprawy) ciężaru udowodnienia nieokreślonego w rzekomej umowie (art. 628 § 1 k.c.) wynagrodzenia za wykonanie naprawy pojazdu oraz przyznanie w tym zakresie wiary twierdzeniom powoda wyraźnie kwestionowanym przez pozwanego i oparcie rozstrzygnięcia o tak wadliwie ustaloną wysokość wynagrodzenia;

II/ naruszenie prawa materialnego to jest:

1/ niewłaściwe zastosowanie art 627 k.c. przez błędne ustalenie, że pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy na podstawie której pozwany byłby zobowiązany do zapłaty wynagrodzenia inaczej niż poprzez przelew praw do odszkodowania z tytułu ubezpieczenia OC;

2/ niewłaściwe zastosowanie art. 628 § 1 k.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez błędne ustalenie wysokości wynagrodzenia przysługującego powodowi z tytułu wykonanej naprawy.

Skarżący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu w tym zastępstwa procesowego wg norm przepisanych;

- zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. (apelacja k. 155- 158)

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm prawem przepisanych. (odpowiedź na apelację k. 166- 167)

Sąd Okręgowy, Sąd Gospodarczy zważył, co następuje:

Przedmiotowa sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym uregulowanym w art. 505¹ k.p.c. - art. 505¹⁴ k.p.c.

W postępowaniu uproszczonym apelację można oprzeć na dwóch wskazanych w przepisie art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. podstawach: naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

W świetle stanowiska Sądu Najwyższego apelacja w postępowaniu uproszczonym ma charakter apelacji ograniczonej (por. stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w uchwale z dnia 31 stycznia 2008 roku, III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55, mającej moc zasady prawnej). Oznacza to, że jej celem jest kontrola wyroku wydanego przez sąd pierwszej instancji (z punktu widzenia jego zgodności z materiałem procesowym pozostającym w dyspozycji sądu orzekającego) w granicach wyznaczonych przez treść zarzutów apelacji.

W postępowaniu uproszczonym jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa

(art. 505¹³ § 2 k.p.c.).

Apelacja pozwanego jest bezzasadna i podlega oddaleniu. W ocenie Sądu Okręgowego, zarzuty podniesione przez skarżącego nie zasługują na uwzględnienie. Rozstrzygnięcie Sądu I instancji pozostaje w zgodzie z poczynionymi ustaleniami

w zakresie stanu faktycznego sprawy i koresponduje ze zgromadzonym materiałem dowodowym. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy i wyczerpujący przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie, dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, jak również zastosował właściwe przepisy prawa materialnego. W tym zakresie Sąd Okręgowy w pełni podziela argumentację faktyczną i prawną Sądu Rejonowego, a poczynione ustalenia faktyczne przyjmuje za własne.

Z podniesionych w apelacjach zarzutów, w pierwszej kolejności rozważenia wymagają zarzuty dotyczące naruszenia przepisów kodeksu postępowania cywilnego, gdyż poprawność zastosowania przepisów prawa materialnego może być oceniana jedynie w odniesieniu do stanu faktycznego ustalonego zgodnie z zasadami procedury cywilnej (vide: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 2 lipca 2004 roku, w sprawie II CK 409/03, opubl. Lex nr 148384).

Chybiony jest zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

Stosując zasadę swobodnej oceny dowodów według własnego przekonania, sąd obowiązany jest przestrzegać zasad logicznego rozumowania, a więc może z zebranego materiału dowodowego wyciągnąć wnioski tylko logicznie uzasadnione. Sąd może dać wiarę tym lub innym świadkom, czyli swobodnie oceniać ich zeznania, nie może jednak na tle tych zeznań budować wniosków, które z nich nie wynikają. Przy ocenie dowodów, tj. ich wiarygodności i mocy, istotną rolę odgrywają zasady doświadczenia życiowego.

Wszzechstronne rozważenie zebranego materiału oznacza uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych środków dowodowych, a mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności (stanowisko takie zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 czerwca 2003 roku, V CKN 417/01, LEX nr 157326).

W tym zakresie należy brać pod uwagę cały materiał sprawy. W wyniku swobodnej oceny dowodów sąd dokonuje selekcji zebranego materiału pod kątem widzenia istotności poszczególnych jego elementów. Dalszym założeniem prawidłowej oceny dowodów jest ich poprawna interpretacja: np. wykładnia dokumentu, wykładnia zeznań świadka itd.

W rozpoznawanej sprawie brak jest podstaw do przyjęcia, że rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest sprzeczne z tymi okolicznościami, które zostały ustalone w toku postępowania. Nie można zarzucić temu Sądowi, iż wyprowadził logicznie błędny wniosek z ustalonych przez siebie okoliczności, czy też przyjął fakty za ustalone bez dostatecznej podstawy (fakty, które nie zostały potwierdzone materiałem), bądź przeciwnie - uznał za nieudowodnione pewne fakty mimo istnienia ku temu dostatecznej podstawy w zebranych materiale.

Sąd Rejonowy przeprowadził dowody zgłoszone przez strony i ocenił ten materiał zgodnie z wymogami określonymi w art. 233 § 1 k.p.c.

Sąd I instancji szczegółowo uzasadnił dlaczego odmówił wiarygodności zeznaniom świadków G. D. i Z. K. oraz pozwanego R. F. w części, w jakiej wynikało z nich, że pozwany nie zlecał powodowi odpłatnej naprawy pojazdu ani nie wyrażał zgody na naprawę pojazdu po uzyskaniu informacji od ubezpieczyciela co do zakwalifikowania szkody jako całkowitej. Podstawą tej odmowy były nie tylko domniemania faktyczne, ale również zeznania prezesa zarządu powoda oraz dowody z dokumentów, to jest cesja wierzytelności, faktury i dowód wpłaty podatku od towarów i usług z faktury z 28 lutego 2013r.

W ocenie Sądu Okręgowego, prawidłowo Sąd Rejonowy uznał, że wynikająca z zeznań wymienionych wyżej świadków okoliczność, że od początku rozliczenie kosztów naprawy miało polegać na tym, iż pozwany nie zapłaci za jej koszt, lecz dokona cesji wierzytelności przysługującej wobec ubezpieczyciela budzi wątpliwości

w kontekście faktu, iż cesja ta nie została wystawiona w dniu zlecenia naprawy (względnie w dniu przyjęcia pojazdu do serwisu), lecz dopiero w dniu 01.03.2013r., kiedy pojazd ten został już naprawiony, a powód wystawił pozwanemu fakturę VAT za naprawę. Umowa cesji została podpisana przez pozwanego w dacie, kiedy pojazd został już naprawiony, kwota należnego powodowi z tego tytułu wynagrodzenia była określona wówczas w fakturze, a stanowisko ubezpieczyciela co do sposobu rozliczenia szkody było znane pozwanemu. Zastrzeżenie co do wysokości tych kosztów lub ograniczenie odpowiedzialności pozwanego za pokrycie kosztów naprawy do kwoty przyznanego odszkodowania nie wynikało w szczególności z podpisanego przez pozwanego dokumentu cesji.

Fakt odebrania przez pozwanego samochodu po naprawie wraz z fakturą bez jakichkolwiek zastrzeżeń, dokonanie na rzecz powoda cesji wierzytelności odszkodowawczej wobec ubezpieczyciela, zapłata kwoty podatku od towarów i usług z faktury wystawionej przez powoda z tytułu naprawy i przyjęcie bez zastrzeżeń faktury korygującej z dnia 31.03.2014r. niewątpliwie stanowią wystarczającą podstawę do uznania, że wykonana naprawa oraz związane z nią koszty zostały przez pozwanego zaakceptowane.

Ocena zeznań świadków i pozwanego spełnia wymogi określone w art. 233 §1 k.p.c.

Pozbawiony racji jest też zarzut naruszenie art 233 § 1 w zw. z art. 231 k.p.c.

Domniemanie faktyczne, przewidziane art. 231 k.p.c., jest środkiem pozwalającym ustalić określony element stanu faktycznego, konstruowanym

z uwzględnieniem reguł z art. 233 § 1 k.p.c., a tym samym należy do kręgu czynności związanych z dokonywaniem ustaleń faktycznych i oceny dowodów. Zastosowanie tego sposobu dokonania ustaleń faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia powinno mieć miejsce, gdy brak jest bezpośrednich środków dowodowych albo istnieją znaczne utrudnienia dla wykazania faktu, a jednocześnie jego ustalenie jest możliwe przy zastosowaniu reguł logicznego rozumowania przy uwzględnieniu zasad wiedzy

i doświadczenia życiowego (vide: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2012 roku IV CSK 486/11, opubl. Legalis).

Treścią domniemanie faktycznego jest uznanie za istniejący określonego faktu wynikającego z wzajemnego, logicznego związku pomiędzy innymi, ustalonymi faktami i sądami o tych faktach. Fakt domniemany nie wymaga ani

twierdzenia, ani dowodzenia, natomiast twierdzenia i dowodzenia wymagają fakty składające się na podstawie faktyczną domniemania. Generalnie przyjmuje się, że przy konstruowaniu domniemania faktycznego, obok zasad logiki, istotną rolę odgrywają zasady doświadczenia. W szczególności domniemanie faktyczne nie powinno być sprzeczne

z tymi zasadami (zob. postanowienie Sadu Najwyższego z 17.10.2000 r., I CKN 1196/98, opubl. Legalis).

Domniemania faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy opierają się o ustalone fakty stanowiące ich logiczne przesłanki, a więc wbrew stanowisku skarżącego są prawidłowe.

W zestawieniu ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, twierdzenia skarżącego stanowią jedynie niedopuszczalną polemikę z oceną dowodów przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy, bez równoczesnego wykazania, by ocena ta była sprzeczna z zasadami logicznego rozumowania, doświadczeniem życiowym lub z innych względów naruszała przepis art. 233 § 1 k.p.c.

Dla skutecznego postawienia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie jest wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. Przepis 233 § 1 k.p.c. jest naruszony, gdy ocena materiału dowodowego koliduje z zasadami doświadczenia życiowego lub regułami logicznego wnioskowania. Ponadto, dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im je przyznając.

Nie sposób również zgodzić się z zarzutem naruszenia 6 k.c.

Artykuł 6 k.c. ustanawia podstawową regułę dowodową, zgodnie z którą ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne.

Konsekwencją niewykazania przez stronę prawdziwości jej twierdzeń o istotnych faktach jest to, że fakty te nie będą stanowiły podstawy rozstrzygnięcia sądowego, przez co strona nie osiągnie korzystnego dla siebie orzeczenia.

Działanie reguły ogólnej z art. 6 k.c. wymaga wskazania, że na gruncie prawa cywilnego materialnego fakty (okoliczności), z którymi prawo łączy powstanie, zmianę lub ustanie stosunków cywilnoprawnych, są zdarzeniami cywilnoprawnymi. Stanowi to podstawę do podziału, na tle omawianego artykułu, faktów dowodzonych w procesie cywilnym na trzy rodzaje: a) fakty prawotwórcze, b) fakty tamujące powstanie prawa, c) fakty niweczące prawo. Reguła art. 6 k.c. ma więc złożone znaczenie materialnoprawne i procesowe i powszechnie w doktrynie przyjmuje się, że powód powinien udowodnić fakty prawotwórcze a pozwany fakty niweczące to prawo lub uniemożliwiające jego powstanie.

Do naruszenia art. 6 k.c. dochodzi gdy sąd orzekający przypisuje obowiązek dowodowy innej stronie niż ta, która z określonego faktu wywodzi skutki prawne (stanowisko takie zajął Sąd Najwyższy, Izba Cywilna w wyroku z 15 marca 2012 roku, I CSK 345/11, opubl.: Legalis).

Sąd Rejonowy uznał, że pozwany nie udowodnił, aby zrezygnował z wykonania przez powoda naprawy uszkodzonego pojazdu oraz aby nie zaakceptował faktu naprawy i wynikających z tego tytułu kosztów.

W rozważaniach prawnych Sąd I instancji, w odniesieniu do zarzutu pozwanego dotyczącego niewykazania w niniejszej sprawie wysokości wynagrodzenia, wskazał, iż zgodnie z ogólną regułą rozkładu ciężaru dowodu wynikającą z art. 6 k.c., obowiązek udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Co do zasady zatem powód zobowiązany był udowodnić w toku procesu wysokość dochodzonej od pozwanego kwoty z

tytułu wykonania dzieła. W ocenie Sądu Rejonowego, wyrażonej w art. 6 k.c. reguły rozkładu ciężaru nie można rozumieć w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, obowiązek dowodzenia wszelkich faktów o zasadniczym dla rozstrzygnięcia sporu znaczeniu spoczywa na stronie powodowej. Jeżeli bowiem powód wykazał wystąpienie faktów przemawiających za słusnością dochodzonego roszczenia, wówczas to pozwanego obarcza ciężar udowodnienia ekscpecji i okoliczności uzasadniających jego zdaniem oddalenie powództwa.

W dalszej części rozważań prawnych Sąd Rejonowy podniósł, że pozwany w przedmiotowej sprawie nie kwestionował, że przeprowadzona naprawa nie przywróciła pojazdu do stanu poprzedniego, nie zgłaszał zarzutów dotyczących ewentualnych wad dzieła, a z zeznań świadków powołanych przez stronę pozwaną wynikało, że pojazd jest nadal użytkowany w firmie pozwanego. Pozwany nie udowodnił również, aby po otrzymaniu faktur zgłaszał powodowi jakiegokolwiek zastrzeżenia co do wysokości naliczonego wynagrodzenia.

Ponadto pozwany dokonał na rzecz powoda wpłaty w kwocie 3.870,95 zł, odpowiadającej kwocie naliczonego na pierwotnej fakturze podatku od towarów i usług (Vat) od całości wynagrodzenia netto. W tych okolicznościach Sąd I instancji uznał, że to pozwanego obciąża w niniejszej sprawie obowiązek wykazania, że żądane przez powoda wynagrodzenie zostało zawyżone w stosunku do rzeczywistych, rynkowych kosztów wykonania tego rodzaju naprawy. Wobec braku inicjatywy dowodowej w tym kierunku ze strony pozwanego, zarzut dotyczący zawyżenia kosztów naprawy na fakturze VAT załączonej do pozwu Sąd uznał za nieuzasadniony.

Tym samym nieuzasadnione jest twierdzenie pozwanego, że Sąd I instancji przełożył na pozwanego ciężar udowodnienia nieokreślonego w rzekomej umowie (art. 628 § 1 k.c.) wynagrodzenia za wykonanie naprawy pojazdu.

W prawidłowo ustalonym stanie faktycznym nie są trafne zarzuty naruszenia prawa materialnego, to jest niewłaściwego zastosowania art 627 k.c. przez błędne ustalenie, że pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy na podstawie której pozwany byłby zobowiązany do zapłaty wynagrodzenia inaczej niż poprzez przelew praw do odszkodowania z tytułu ubezpieczenia OC oraz niewłaściwego zastosowania art. 628 § 1 k.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez błędne ustalenie wysokości wynagrodzenia przysługującego powodowi z tytułu wykonanej naprawy.

Zgodnie z art. 627 k.c. przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia.

Kodeks cywilny nie wymaga szczególnej formy dla zawarcia omawianej umowy. Oczywiście wymóg określonej formy mogą wprowadzić same strony.

Stosunek prawny umowy o dzieło dochodzi do skutku w wypadku złożenia przez obie strony zgodnych oświadczeń woli. Do skutecznego zawarcia umowy o dzieło nie jest zatem wymagane zawarcie jej w formie pisemnej – może przybrać postać czynności konsensualnych, bądź mieć formę ustną.

Przepis art. 628 § 1 k.c. stanowi, że wysokość wynagrodzenia za wykonanie dzieła można określić przez wskazanie podstaw do jego ustalenia. Jeżeli strony nie określiły wysokości wynagrodzenia ani nie wskazały podstaw do jego ustalenia,yczytuje się w razie wątpliwości, że strony miały na myśli zwykle wynagrodzenie za dzieło tego rodzaju. Jeżeli także w ten sposób nie da się ustalić wysokości wynagrodzenia, należy się wynagrodzenie odpowiadające uzasadnionemu nakładowi pracy oraz innym nakładom przyjmującego zamówienie.

Według stanowiska pozwanego, nie akceptował on naprawy, której koszt przekraczałyby ustaloną przez ubezpieczyciela wartość pojazdu przed szkodą, tj. 16.100,00 zł netto. Z przedstawionych przez powódkę faktur wynika, że ostatecznie koszt naprawy pojazdu pozwanego wyniósł 15.903,48 zł netto.

Powód domaga się zapłaty faktycznie poniesionych kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, obejmujących koszt robocizny i zakupu części zamiennych. Na okoliczność wysokości żądanego wynagrodzenia za wykonaną naprawę

przedstawił dowody w postaci faktur VAT, które zostały przyjęte przez pozwanego bez zastrzeżeń. Faktura stanowi wystarczający dowód na okoliczność wysokości naliczonego wynagrodzenia.

Podpisana faktura jest dokumentem prywatnym w rozumieniu art. 245 k.p.c., a więc stanowi dowód tego, że osoba, która ją podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Podlega ocenie tak, jak wszystkie inne dowody. Może stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania. O materialnej mocy dowodowej dokumentu prywatnego, zależącej od jego treści, rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.). Podobnie jak w wypadku innych dowodów, sąd ocenia, czy dowód ten ze względu na jego indywidualne cechy i okoliczności obiektywne zasługuje na wiarę, czy nie. Wynikiem tej oceny jest przyznanie lub odmówienie dowodowi z dokumentu waloru wiarygodności, ze stosownymi konsekwencjami w zakresie jego znaczenia dla ustalenia podstawy faktycznej orzeczenia.

Odnosnie powołanego w uzasadnieniu apelacji art. 584¹³ k.s.h. podnieść należy, że w dacie wydania zaskarżonego wyroku pozwany odpowiadał solidarnie z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. jako spółką przekształconą, za swoje zobowiązania jako przedsiębiorcy przekształcanego związane z prowadzoną działalnością gospodarczą powstałe przed dniem przekształcenia, przez okres trzech lat, licząc od dnia przekształcenia.

Jeśli w trakcie biegu terminu określonego w art. 584¹³ k.s.h. zapadnie orzeczenie sądowe lub zostanie zawarta ugoda sądowa, jego upływ nie będzie oznaczał wygaśnięcia odpowiedzialności (tak też na gruncie analogicznego uregulowania

art. 574 k.s.h. Sąd Najwyższy w wyroku z 5.2.2009 r., I CSK 333/08, MoP 2009, nr 6, s. 299).,

W konsekwencji, fakt przekształcenia z dniem 24.05.2013r. prowadzonej przez pozwanego działalności w spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością, nie miał wpływu na istnienie obowiązku zapłaty na rzecz powoda kwoty dochodzonej pozwem.

Mając powyższe na uwadze i nie znajdując podstaw do wzruszenia z urzędu zaskarżonego orzeczenia, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. art. 391 § 1 k.p.c.

Zasądzoną kwotę stanowi wynagrodzenia pełnomocnika powódki będącego radcą prawnym, które zostało określone na podstawie § 2 pkt 4 w związku z § 10 ust.

1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r.

w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).